

เร่งทำความเพียร

วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

โอร่าทหลวงพ่อดำมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

อานิสงส์กรานกฐิน

เราได้ทำพิธีกรานกฐินกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว อานิสงส์กฐิน ๕ ข้อ
ทุกรูปก็จะได้รับทุกข้อ แต่รายละเอียดอีก ๔ ข้อ คงจะไม่พูดในที่นี้ จะ
พูดอยู่ข้อเดียว คือ เทียวไปโดยไม่ต้องบอกลา

โดยธรรมเนียมสมัยพุทธกาลนั้น หลังจากกรานกฐินกันเรียบร้อยแล้ว
แล้ว พระภิกษุผู้มีเป้าหมายจะทำพระนิพพานให้แจ้ง ต่างก็แยกย้ายกันไป
แสวงหาที่ร้นรมย์ที่ถูกจริตอัธยาศัย ที่สัปปายะในการบำเพ็ญสมณธรรม
เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ก็จะแยกย้ายกันไปเลยโดยไม่มีอาลัยอาวรณ์
ไม่ต้องห่วงกังวลเรื่องอะไร ไปแบบไม่ต้องบอกลากัน คือ เป็นที่รู้กันว่า
ที่แยกย้ายกันไปโดยไม่ต้องบอกลานี้ จะไปทำพระนิพพานให้แจ้ง

ในยุคนี้ ผู้มีเป้าหมายแบบนั้นหายาก มักจะไปเที่ยวแบบที่ชาวโลก
เขาเที่ยวกัน เพราะฉะนั้นแม้ตามพระธรรมวินัยจะไม่ต้องบอกลา แต่
ในธรรมเนียมปฏิบัติของวัดเรา ต้องบอกกันนะลูกนะ บอกกันตั้งแต่ผู้ที่
รับผิดชอบมาตามลำดับ เพื่อว่ามีเหตุอะไรจะได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้ทัน

วัตถุประสงค์การบวช

ออกพรรษาแล้ว รับกฐินแล้ว กรานกฐินแล้ว แต่ภารกิจของเรา
นั้นยังไม่สิ้นสุด เพราะว่าเราบวชกันมาในคราวนี้ ไม่ว่าช่วงสั้นหรือยาว
ก็ตาม วัตถุประสงค์ของการบวชเป็นพระ มีประการเดียวเท่านั้น คือ การ
ทำพระนิพพานให้แจ้ง

เรารู้อยู่แล้วว่า มรรคผลนิพพานอยู่ในตัว วิธีการปฏิบัติก็หยุดนิ่ง ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ขึ้นตอนต่าง ๆ เราบริหารกันอย่างดีแล้ว ตั้งแต่เห็นธรรมในธรรม ภายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ตามหลักสติปัฏฐาน ๔ เหลืออย่างเดียวเท่านั้นว่า เราจะต้องทำความเพียรกันต่อไป จนกว่าใจจะหยุดนิ่ง มันถึงจะแจ่มแจ้งขึ้นมา ไม่แจ้งเป็นไม่เลิก หมายความว่า อย่างน้อยหลับตาต้องไม่มีผิด

ถ้าหลับตายังมีผิดอยู่ เรายังช่วยตัวเราเองไม่ได้ จะต้องหลับตาแล้ว ไม่มีผิดถึงจะเป็นที่พึ่งกับตัวได้ เมื่อพ้นจากความมืดแล้ว เราจะเห็นไปตามความจริงที่มีอยู่ ตอนนั้นจะมีหลักยึดของใจเรา จะทำให้ชีวิตพิเศษของเรายู้อย่างมีความสุข ปีติ ภาควุมิใจ และสมัคใจ เต็มใจ ปลื้มใจ อยู่ตลอดเวลา

เร่งทำความเพียร ก่อนที่สังขารจะไม่ไหว

ลูกหลวงพ่อยังอยู่ในวัยที่แข็งแรง พอยังสังขารอึดภาพให้เป็นไปได้ พอดุดพอดได้ ให้รีบทำความเพียรกัน อย่าปล่อยให้วันเวลาผ่านไปจนกระทั่งสังขารไม่อำนวย

คุณยายท่านเตือนหลวงพ่เมื่ออายุ ๓๗ ปี ท่านบอกว่า **“ให้รีบทำความเพียรก่อนที่สังขารจะไม่ไหว”** ตอนนั้นรับปากท่านไปอย่างนั้น เพราะยังแข็งแรงอยู่ นึกไม่ออกว่า สังขารไม่ไวมันเป็นอย่างไร

อีกประการ ตอนนั้นกำลังเร่งระดมสร้างวัดวาอารามกัน ทั้งหมู่คณะ เห็นดีเห็นอกกันหมดทุกรูป เอาเวลาไปอยู่ตรงนั้นมาก แต่ว่ามีวัตถุประสงค์ มีเป้าหมายที่เอาเวลาไปให้กับการก่อสร้าง เพื่อจะสร้างให้เสร็จเร็ว ๆ สิ่ง

ก่อสร้างก็จะสร้างเท่าที่จำเป็น เอาแบบแข็งแรง ดูแล่ง่าย ไม่ต้องซ่อมใน
ยุคนี้ เพื่อสงวนเวลาไว้ปฏิบัติธรรม นั่นคือเป้าหมายที่ตั้งใจเอาไว้ตรงนั้น

เพราะฉะนั้น ทุกรูปในยุคบุกเบิกจึงทุ่มเทชีวิตจิตใจเรื่องการก่อสร้าง
แล้วเราก็คาดว่า มันคงจะเป็นอย่างนั้น เนื่องจากว่าไม่เคยสร้างวัดวา
อารามกันมาก่อน แล้วก็ชวนขวายน้อย ต้องการแค่นั้น แต่พออยู่ ๆ ไป
มีสมาธิเพิ่มขึ้นมาเรื่อย ๆ ทั้งภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา สาธุชน
การก่อสร้างก็ขยายตัวตามไป เพื่อที่จะรองรับ เพื่ออนุเคราะห์ทุก ๆ คน
ไม่ว่าจะเป็นพระ เป็นโยม ให้เขาได้มีโอกาสประพฤติธรรม เลยกลาย
เป็นว่าเป็นห่วงคนอื่นมากกว่าตัวเอง เมื่อวันเวลาผ่านไป สังฆารก็
ร่วรงโรย แล้วมาถึงจุดที่เสียดายความแข็งแรงที่ผ่านไป เพราะแม้แต่
ห่วงคนอื่นมากกว่าตัวเอง เมื่อลูก ๆ เจริญเติบโตขึ้นในพระธรรมวินัย
มากพอที่จะรองรับได้ งานก็ยังยิ่งขยายต่อไปอีก สังฆารหลวงพ่อก็ร่ว
รงโรยไป กว่าจะกลับเนื้อกลับตัวตั้งใจทำอย่างที่ยายบอกเมื่ออายุ ๓๓ ก็
มาตอนจะ ๖๐ นี่แหละ ซึ่งจะให้แข็งแรงเหมือนที่ยายบอกตอนนั้นไม่ได้

ดังนั้น ไม่อยากให้ลูก ๆ ทุกรูปเป็นอย่างหลวงพ่อ เพราะตอนนี้การ
ก่อสร้างต่าง ๆ ก็ใกล้จะบรรลุเป้าหมาย เพราะฉะนั้นยังแข็งแรงกันอยู่ให้
รับชวนขวาย จะอัญเชิญถ้อยคำของคุณยายที่เคยบอกหลวงพ่อเมื่ออายุ
๓๓ มาบอกให้พระลูกชายทุกรูปรับทราบเอาไว้ว่า

ให้เร่งทำความเพียรกัน ทำพระนิพพานให้แจ้ง หรืออย่างน้อย
หลับตาต้องไม่มิด ต้องให้มันแจ่มแจ้ง ให้สว่าง การบวชของเราคราว
นี้ถึงจะมีความปลื้มปิติ ภาคภูมิใจ บุญกุศลจะเกิดทั้งเรารวมทั้งโยมพ่อ

โยมแม่ หมูญาติ สรรพสัตว์ทั้งหลาย และที่สำคัญจะมีโอกาสได้ศึกษา
วิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นวิชาที่ไม่มีวิชาใด ๆ จะมาเสมอเหมือน

คำว่า “วิชาธรรมกาย” นี้ เราแค่ได้ยินได้ฟังกันว่า ดีจริง มีจริง แต่
เรายังไม่บรรลุนะลูกนะ เพราะฉะนั้นอย่าปล่อยให้วันเวลาผ่านไป พร้อม
กับถึงความสดชื่น ความแข็งแรงของร่างกายเราไปด้วย ให้ทำภารกิจทั้ง
หยาบละเอียดควบคู่กันไป

อย่าคิดเหมือนที่หลวงพ่อกเคยคิดพลาดมาแล้ว คือ ให้พร้อมก่อน
แล้วถึงทำ คำว่า “พร้อม” ก็คือสร้างให้เสร็จ แล้วจะได้ทำกันอย่างเต็มที่
ซึ่งความพร้อมไม่มีในโลก ความพร้อมมันอยู่ที่เราทำให้มันพร้อม

ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ตั้งใจทำความเพียรควบคู่กับภารกิจหยาบ ให้
บริหารเวลาของเราให้เป็นอย่างนั้น เวลานั้นเราจะทำอย่างนั้น อย่างนี้ อย่าง
โน้น แล้วในช่วงที่ไม่ได้นั่งทำความเพียร เราก็ทำในอิริยาบถอื่นควบคู่
กับภารกิจ

ยิ่งตอนนี้เมืองงานขยายไป เราต้องทำหน้าที่เป็นพระอาจารย์ด้วย
ไปตามศูนย์ต่าง ๆ ที่กระจัดกระจายกันอยู่ทั่วประเทศ และขยายไปยัง
ต่างประเทศ มันจะมีสิ่งหนึ่งที่อยู่ในใจเรา ที่เราไม่อยากให้โยมเขาถาม
เพราะเรารู้ด้วยตัวของเราเอง โยมถามก็ตอบยาก และไม่อยากจะตอบ
เพราะมันไม่มองอาจ ดังนั้นเราจะต้องรีบทำความเพียรให้เต็มที่กันนะลูกนะ

อะไรจะมาสู่ความเพียรเมื่อทำอุกหลักวิชา ก็ให้รู้ไปว่าทำอย่างนี้
แล้วจะไม่ถึง เพราะบุญเราถึง แต่ใจเรายังไม่ถึง บุญถึงแล้วถึงได้มาบวช
มาอยู่รวมกัน มาอยู่ในแหล่งความรู้ของวิชาธรรมกาย แต่ใจยังไม่ถึง

เรายังไม่ได้ให้ความสำคัญอย่างเต็มที่ ถ้าเราให้ความสำคัญอย่างเต็มที่ ป่านนี้เราสมหวังแล้ว

วัดพระธรรมกาย อย่าให้มีแต่ชื่อ

บางท่านบวชใหม่ ๆ ปฏิบัติธรรมได้ดีนะ บางที่นั่งดีมากก่อนบวช แล้วมีศรัทธามาบวชก็มี แต่พออยู่ไปนาน ๆ เข้า มันเลื่อนไป ความละเอียดมันหายากไป น่าเสียดายมาก โดยมักจะมีเหตุผลว่า เพราะมีภารกิจที่จะต้องไปเป็นพระอาจารย์ ต้องดูแลคนอื่น เลยกปล่อยปละละเลยไม่ได้ดูแลตัวเอง พอเราไม่ได้ดูแลตัวเองเข้า มันก็เหมือนกับภารกิจหายาก ๆ ทั่วไป อะไรที่นาน ๆ ทำที มันไม่คล่อง ไม่ชำนาญ อะไรที่ทำบ่อย ๆ มันก็คล่อง มันก็ชำนาญ ศูนย์กลางกายถ้าปล่อยปละละเลย มันก็ไม่คุ้น สิ่งที่เคยเห็นอยู่ก็เลื่อนลงมา น่าเสียดายนะลูกนะ เมื่อใดอายุเท่าหลวงพ่อแล้วจะเสียดายยิ่งกว่านี้อีก ใครที่เป็นอย่างนี้ ให้รีบทำความเพียร เรียกความละเอียดให้หวนคืนมาเป็นที่พักกับตัวของเรา แล้วจะได้ไปเป็นที่พึ่งแก่ชาวโลกได้

อย่าให้วันเวลาผ่านไปเฉย ๆ เพราะความตายไม่มีนิมิตหมาย เพื่อนสหายของเรานะในวัยหนุ่มมรณภาพกันไปหลายรูปแล้ว บางท่านไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บ บางท่านไปด้วยอุบัติเหตุ ซึ่งเราก็กี่ได้เห็นแล้ว ไม่ต้องไปพูดถึงญาติโยมหรือตายกันเกือบทุกเดือนนั่นแหละ เอาว่าเพื่อนภิกษุก็ค่อย ๆ หายกันไป ความตายไม่มีนิมิตหมายเป็นเรื่องที่เป็นความจริงเสมอ ให้เร่งทำความเพียรนะลูกนะ ทำกันให้เต็มที่เต็มกำลังเลย

วัดพระธรรมกายอย่าให้มีแต่ชื่อว่า “วัดพระธรรมกาย” ให้มีพระธรรมกายอยู่ในวัดด้วย คือ มีพระภิกษุสามเณรที่ได้บรรลुพระธรรมกายอยู่ในวัดด้วย ถึงจะสมกับชื่อว่า วัดพระธรรมกาย ไปที่ไหนจะได้องอาจ

เพราะฉะนั้นต่อจากนี้ไป ใครที่ยังย่อหย่อนก็ให้เร่งทำความเพียรกันให้เต็มที่ ไม่ว่าจะอยู่ภายในหรือต่างประเทศก็ตาม

ตามต่างจังหวัด ต่างประเทศซึ่งไกลหูไกลตา มีสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อกุศลและพรหมจรรย์อยู่เยอะ ถ้าเราไม่มีหลักของใจที่จะเอาไว้คุ้มครองโอกาสพลาดพลั้งก็จะมี ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นจากตายเสียดีกว่า จากตายยังตายเพราะเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ถ้าจากเป็นด้วยสิ่งดังกล่าวนั้น น่าเสียดาย อายเขา

เพราะฉะนั้น ที่อยู่ห่างวัดใหญ่ ที่ทำงานต่างจังหวัดก็ดี ต่างประเทศก็ดี ต้องมีจิตสำนึกตรงนี้ให้ดี มันจะมีสิ่งที่จะทำให้ใจเราหยาบ และพลาดจากเป้าหมายที่ดีดั้งเดิม ตอนที่เรามาบวชใหม่ ๆ แล้วเป้าหมายสูงสุดของชีวิตสมณะจะต้องตั้งใจกันให้ดี

โอวาทสำหรับผู้จำเป็นต้องลาสิกขา

สำหรับผู้ที่ต้องลาสิกขา เพราะลางานมา เราก็พยายามเลื่อนไว้อยู่จนกระทั่งได้รับภริณีและภราตภริณีแล้ว หากจำเป็นต้องลาสิกขาให้ลาไปเพียงแค่ว่า ปล่อยให้ใจยังผูกพันอยู่กับชีวิตที่เคยเป็นสมณะ คือ การทำความดี การปฏิบัติธรรม แต่ไม่ต้องถึงกับเคร่งเครียดแบบเป็นสมณะ เพราะเราเป็นฆราวาส

ต่อไปต้องมีศีล ๕ เป็นปกติ และถ้าให้ดี ทุกวันพระควรจะรักษาศีล ๘ เอาเฉพาะวันพระ เดือนหนึ่งก็มี ๔ ครั้ง ถ้าเราทำอย่างนี้ได้ วันพระจะถูกฟื้นฟูขึ้นมา เวลาใครถามในที่ทำงานหรือที่ไหนก็ตามว่า ทำไมคุณถือ

ศีล ๘ คุณผิดปกติ เราจะได้บอกเขาว่า มันเป็นเรื่องถูกปกติของชาวพุทธ
ที่ว่า วันพระจะต้องถือศีล ๘ ถ้าใครไม่ถืออย่างนั้นถึงจะเรียกว่า ผิดปกติ

แล้วเขาคงถามว่า ทำแล้วจะได้อะไร ทุกวันพระที่ถือศีล ๘ ก็เพื่อให้
ใจคุ้นเคยกับเนกขัมมะ คือ ให้ห่างจากรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส อาทิตย
ละครึ่ง เดือนละ ๔ ครั้ง ให้ใจค่อย ๆ คุ้นไปเรื่อย ๆ ใจจะได้ปลอดกังวล
แล้วการปฏิบัติธรรมจะได้ก้าวหน้า แม้เป็นฆราวาสก็สามารถบรรลุธรรมได้
จะทำให้จิตใจชุ่มเย็น เบิกบาน มีกำลังใจในการสร้างความดี เราก็จะให้
เหตุผลเขาได้

แล้ววันลาสิกขาให้ลาตอนบ่าย ๆ เย็น ๆ เอาฤกษ์กินอ้ม นอนหลับ
นั่งธรรมะสะดวก คือ นันเพลกันเสร็จแล้ว ฤกษ์อ้ม บ่ายก็พักผ่อนให้สบาย
ร่างกายสดชื่นก็มานั่งธรรมะ นึกถึงบุญที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมใน
เพศสมณะ ตั้งแต่วันแรกที่บวชจนกระทั่งถึงวันนี้วันสุดท้าย

ขอให้บุญนี้เป็นพลังสนับสนุนในการทำความดีในเพศฆราวาส อย่า
ให้ใจตกต่ำ ให้คุ้มครองให้ได้ และเป็นพลังสนับสนุนให้เกิดความเจริญ
รุ่งเรืองในชีวิตของฆราวาส และขอบุญนี้บันดาลให้ เมื่อข้าพเจ้าหมด
ความจำเป็นในชีวิตฆราวาส หรือเบื่อหน่ายเห็นทุกข์ เห็นโทษ เห็นภัยของ
ชีวิตฆราวาสแล้ว ให้บุญที่เคยบวชนี้บันดาลให้กลับมาบวชใหม่ แล้วเมื่อ
กลับมาบวชใหม่แล้ว อย่าให้ข้าพเจ้าถอยหลังเลย ให้อยู่จนกระทั่งหมด
อายุขัย ตายในผ้าเหลือง แล้วอุทิศบุญกุศลให้กับบรรพบุรุษ บุพการี
หมู่ญาติ สรรพสัตว์ทั้งหลาย แล้วค่อยไปลาสิกขา กัน นี่พูดสำหรับผู้
จำเป็นที่ลานานมา

บวชดีที่สุด

แต่ถ้าใครไม่มีการกิจเครื่องกังวลอะไรเลย อย่าลาลึกขาละลวก ชีวิตมรวาสไม่มีอะไรหอก ก็มีแต่เรื่องกามอย่างเดียว เรื่องหยุดนิ่ง ไม่มีหอก มั่นยาก แล้วจะรักษาศีลให้บริสุทธิ์ก็ยาก เครื่องกังวลก็เยาะ โอกาสาศีลก็มาก เมื่อโอกาสาศีลมากเท่ากับโอกาสไปอบายมาก ซึ่งเราได้เรียนรูชีวิตในสังสารวัฏแล้วว่า มักจะไปอบายมากกว่าไปสวรรค์

ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ อย่าลาลึกขาละลวก มาทำพระนิพพานให้แจ้ง มาเป็นเนื่อนาบุญของโลก มาเป็นอายุพระศาสนา แล้วมาศึกษาวิชาธรรมกาย ให้แจ่มแจ้งจนกระทั่งเป็นที่พึ่งแก่ตัวเราและชาวโลกได้ เดียวกันวันเดียว ก็คืน เดียวก็หมดเวลาไปแล้ว

มีชีวิตนักบวชไปวัน ๆ หนึ่ง วันต่อวัน วันนี้เราจะเป็นนักบวชที่ดีที่สุด เพราะพรุ่งนี้ไม่แน ตายหรือเปลาก็ไม่รู้ แต่วันนี้ยังมีชีวิตอยู่ในเพศสมณะ จะทำตัวของเราให้ดีที่สุด คิดไปวันต่อวัน เดียวก็พรรษาเพิ่มขึ้น แล้ว มาเป็นพระเถระ มหาเถระกันไปแล้ว จะต้องรองรับภารกิจที่สำคัญต่อไปในอนาคต เพราะพระคือหัวใจของโลกและจักรวาล นี่ไม่ใช่กล่าวเพราะว่าไฟเราะหรือคล้องจองกัน แต่เป็นอย่างนั้นจริง ๆ

ชาวโลกไม่ค่อยรู้อะไรหอก ชาวโลกพอมาเกิดเป็นมนุษย์แล้วก็ลืมของเก่า ต้องมาเรียนรู้อันใหม่ มาเรียนใหม่ ถ้าไม่เจอผู้รู้ การดำเนินชีวิตก็ผิดพลาด ผิดพลาดก็ไปอบาย แต่ถ้าหากว่าเกิดใหม่แม้ลืมของเก่า แต่ว่า มาเจอผู้รู้ ก็ถือว่าเป็นบุญลาภ จะดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง มีสุคติเป็นที่ไป แล้วก็ป็นอุปนิสัยปัจจัยทำพระนิพพานให้แจ้งต่อ ๆ กันไป

เราซึ่งเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีก็จะได้บุญกุศลมาก เพราะว่าเป็นผู้ให้ธรรมทาน ให้ความรู้ที่ถูกต้องในการดำเนินชีวิตในสังสารวัฏได้ คือยังทรงจำรักษาความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้สืบทอดต่อไปเป็นประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์ ต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย วิมานเราจะได้สว่างไสว วงบุญพิเศษ ดุสิตบุรี ก็จะต้องรับ เราจะได้ไปพักกันชั่วคราว ไปทำความละเอียดกันที่นั่น ซึ่งดีกว่าไปพักที่อื่น เพราะเราอยู่ในโลกมนุษย์ไม่กี่วันไม่กี่เดือนไม่กี่ปี เต็มแล้วก็หมดเวลาแล้ว อย่างนี้กว่าชีวิตของเพศนักบวชมันนาน เผลอประเดี๋ยวเดียวเดียวเป็นพระเถระ พระมหาเถระกันแล้ว ไม่นานเลย

มองให้ไกล ๆ อย่างมองสั้น ๆ นะลูกนะ มองชีวิตที่อีกยาวไกลกว่า ทำอย่างไรเราถึงจะเสวยสุขให้นานาน ไม่ไปอบาย

ชีวิตสมณะเหมาะที่สุดในการสั่งสมบุญบารมี เพราะปลอดกังวล ไม่มีเครื่องกังวลแบบฆราวาส เราแค่ให้ความสนใจเรื่องพระรัตนตรัย และไม่ให้ความสนใจเรื่องอื่นที่ไม่ใช่เรื่องบุญกุศล ไม่ใช่เรื่องพระรัตนตรัยก็แค่นี้เอง เมื่อเราไม่ให้ความสำคัญ สิ่งเหล่านั้นก็ไม่มีความหมายอะไร พอเราให้ความสนใจเรื่องพระรัตนตรัย เรื่องบุญกุศล บุญก็เกิด ธรรมะก็สว่าง เราจะได้ศึกษาวิชาธรรมกายซึ่งมีสิ่งที่น่าสนใจกันอีกเยอะแยะ

เราไม่รู้ตัวหรอกว่า วิบากกรรมที่ติดตัวเรามาเยอะมาก ซึ่งวิบากกรรมเหล่านี้พร้อมเสมอที่จะดึงเราไปสู่อบาย ไปมหานรก เราไม่รู้ตัวเลย เพราะชีวิตที่ผ่านมาผิดพลาดกันมานับชาติกันไม่ถ้วนจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ซึ่งเขาคอยจังหวะอยู่ มีวิชาธรรมกายเท่านั้นที่จะไปแก้ไข วิบากกรรมนี้ได้ นอกนั้นแก้ไม่ได้ มันมองไม่เห็น

กฎแห่งกรรมเป็นเรื่องซับซ้อน

ดูอย่างชีวิตของพระมหากัสสปะ ในชาติที่ร่ำรวยถวยจิวร เลี้ยงพระ ๖,๘๐๐,๐๐๐ รูป อีกชาติเกิดเป็นพราหมณ์ยากจนมาก มีผ้าเพียงผืนเดียว และเป็นชาติที่ต่อเนื่องกัน ไม่น่าเชื่อว่า ทำบุญมาตั้งเยอะ แต่เกิดใหม่อีกชาติกลับจนที่สุด ทั้งนี้ก็เพราะเรื่องกฎแห่งกรรมเป็นเรื่องซับซ้อน ถ้าหากบาปที่เคยทำไว้ได้ชอง มันเป็นผังสำเร็จติดมา มันเสียบออกมาก่อน เขาเซตโปรแกรมไว้ มันก็ส่งผลก่อน แต่ตัวบุญบันดาลถึงมาเกิดในยุคพระวิปัสสิพุทธเจ้า ยังมีโอกาสได้เจอพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีกุศลศรัทธา ได้ฟังธรรม และเอาชนะความตระหนี่ได้

ชีวิตเราก็เช่นเดียวกัน บุญบาปมันอยู่ในตัว บางช่วงสั้น บางช่วงยาว สายวิบากมันยาวสั้นไม่เท่ากัน สายยาว หมายความว่า ต้องใช้ชาตินาน ถ้าสายสั้นก็ใช้ชาติสั้น มันไม่ได้เป็นสายอย่างนั้นนะ แต่มันเป็นดวงบาปที่ต่อ ๆ กัน มันจะส่งผลต่อ ๆ สลับกันไปอย่างนี้ เราจะแก้ได้มันต้องเข้าถึงวิชาธรรมกายอย่างเดียวกันนั้น ไปตรวจตราดู มันเป็นอย่างนี้ ๆ ถึงจะไปแก้ ต้องไปแก้ตรงนั้นให้เหลือแต่ที่ดี ๆ ไว้ ซึ่งไม่ง่ายเลย

ทำบุญเยอะ ๆ แต่ยังเข้าไม่ถึง อย่าเพิ่งนอนใจ จะชั่วต่อเมื่อเข้าถึงธรรมกายนั้นแหละ ชั่วที่สุดเมื่อเข้าถึงวิชาธรรมกาย เหมือนคุณยายท่านพูดว่า “ยายจะเป็นผู้หญิงชาติสุดท้าย” เพราะท่านเห็น และท่านเล่าให้หลวงพ่อฟังด้วยว่า ไปทำอะไรมา อย่างนั้น อย่างนี้ อย่างโน้น ใช้มาแค่ไหน พอมาชาตินี้ท่านแก้หมด เพราะนั่งกลางวัน ๖ ชั่วโมง

กลางคืน ๖ ชั่วโมง ทำตลอดเวลา ๒๔ น. แล้วทำเป็นทีมด้วย การแก้
ผังต้องแก้เป็นทีม

สมมติลูกทุกรูปทั้งในโบสถ์และนอกโบสถ์ถ้าเข้าถึงหมด มันก็ง่าย
มันจะเป็นกำลังทบกัน มันจะมาซ้อนกัน ทบเหมือนกำลังแรงม้าที่สูงขึ้น
คันหนึ่งพันแรงม้า อีกคันเอามาวกเป็นสองพันไล่เรื่อยกันไปอย่างนี้
มันจะไปได้เร็วแรง ไปถึงต้นแหล่งของผู้ตัดสินใจ เรื่องมันลึกซึ้ง ทำบุญ
ธรรมดาเยอะ ๆ อย่าเพิงวางใจ ต้องเข้าถึงวิชาธรรมกาย

ฉะนั้น ถ้าไม่จำเป็น จึงไม่ยากให้ลาสิกขา และผู้ที่ยังแข็งแรงอยู่
ก็อย่านอนใจ รีบทำความเพียรกันให้เต็มที่ ให้เต็มกำลัง ให้เข้าถึงให้ได้
ถ้าเรามีบุญน้อย เราไม่ได้มาบวชหรอก ไม่ได้มาอยู่ใกล้ ๆ หรือมาได้ยิน
ได้ฟังอย่างนี้ จะไปหาฟังที่ไหน จะมีใครที่ไหนมาเล่าให้ฟังอย่างนี้ ต้อง
เห็นประการเดียวนะลูกนะ

สร้างบารมีเป็นทีม

ต้องเห็นนะลูกนะ ต้องเห็นประการเดียว แล้วมาอยู่ด้วยกัน จะ
เตรียมอาคาร ๖๐ ปี เอาไว้ให้ ไม่ต้องกลัวว่าจะมีเยอะกว่านี้ ขยายได้
เราทำเป็นทีม เรามาค้นกันไป ทำวิชากันทั้งวันทั้งคืนเลย แบ่งกันเป็น
๒ ทีม แล้วมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม มันก็สนุกสนาน จะได้องอาจเหมือน
ที่ยายพูด เป็นชาติสุดท้ายของยายแล้วที่เป็นผู้หญิง ชาติต่อไปยายเป็น
ผู้ชาย บวชตลอดรอดเดี่ยว และท่านไม่ปรารถนาอย่างอื่นเลย ท่านมุ่งไป
ปราบไถ่ดำโน่น ท่านบอก คุณกันแทบทุกครั้งที่เจอ ความปรารถนาของ

ท่านจะไปปราบไฉ่ดำ ปราบไฉ่ดำ คือ ปราบมาร ภาษาของท่าน ได้ยินจนคุ้นหูเลย เพราะท่านรู้ว่าอะไรเป็นต้นเหตุ

เพราะฉะนั้น ยังแข็งแรงอยู่ เอาเรี่ยวแรงมาใช้ทำความเพียรกันเถิด ฝึกหยุดฝึกนิ่งให้เข้าถึงสิ่งที่มีอยู่ในตัวของเรา ให้เข้าถึงพระธรรมกาย แล้วมาศึกษาวิชาธรรมกายของเรา มาทำงานร่วมกัน ควรจะเป็นเป้าหมายสำหรับลูกทุกรูป

หลวงพ่อบ้านวยพร

วันนี้ขอนุโมทนาบุญกับลูกทุก ๆ รูป ที่เห็นดีเห็นงามกันมาตลอด ในการสร้างบารมี ทำให้ภารกิจทั้งหลายในทุก ๆ งานผ่านพ้นไปด้วยดี มันเป็นบารมีของลูกทุกรูป ถ้าเราไม่เหนื่อย เราจะได้บารมีมาจากไหน

ขอนุโมทนา และขออำนวยพรให้ลูกทุกรูปมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้อายุขัยยืนยาว ได้สร้างบารมีกันไปนาน ๆ ให้ลูกทุกรูปปลอดกังวล มีความบริสุทธิ์กายวาจาใจ ให้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกาย ธรรมอันใดที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ และคุณยายอาจารย์ฯ ได้บรรจุ ให้ลูกทุกรูปจงบรรลุธรรมนั้น

สิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์จงอย่าได้เจอะ อย่าได้เจอ ให้สร้างบารมีได้ตลอดรอดฝั่ง เป็นครูเขา เป็นอาจารย์เขา เป็นที่พึ่งต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายทุก ๆ ท่าน จงทุกประการเทอญ ©

